

דעות

אחרונות

5.5.2013

סמדר פרי • תמונות מסכנין

בין בית"ר לביאולה

שהוצמה, בתמונה בפייסבוק, לסמל של קבוצת בית"ר, והעלה אתמול הליקופטר לשמיים, 700 שוטרים וסדר הכנסת אוהדים, משתי הקבוצות, בקודים הכי חמורים של אבטחה. ועוד לא דיברנו על השירים, הקללות והתפילה בהרה"בית.

אלפים מילאו אתמול מושבי הבטון באפור-לבן של "איצט" דיון דוחא". כשהמשחק יוכרע, יורזו את המקומיים לפנות את המגרש לפני האורחים. על הרקע הזה חייבים לתקן עיוות מת-סכל: זה לא דוחא, זה שרון.

ב-2004, כשבני סכנין העפילה לליגה, טילפן ראש הממשלה אריאל שרון, ונתן הבטחה חגיגית להקים סוף-סוף מגרש כדור-רגל בסכנין. "העברנו להם מיליונים", כועס מנכ"ל לשכתו של שרון דאז, אילן כהן. "ידענו שקשה לצפות מהם לתלות שלט שיאמר תודה לשרון, אבל לפחות שיקראו לו 'מגרש השלום'. בסוף מה קיבלנו? איצטדיון על שמה של הנסיכות במפרץ שהשקיעה פחות וקיבלה את הקרדיט. כשהודענו שאנחנו ח"רקים שיניים, התייצבו העסקנים במשרד ראש הממשלה עם שתי צלחות למזכרת, אמרו תודה וסליחה. עד היום לא אח-ליפו את השלט".

יש לסכנין בטן מלאה על השכנים במשגב, ולהפך. ריב ארוך על שטחי ריכוניות וחשבוניות פוליטיים על התפקיד המוביל שסכנין ממלאת באידיאולוגיה של ערביי ישראל. אבל כסויר שערכנו השבוע גילינו עיר מנומנמת, מסבירת פנים מאין כמות. אין שמות לרחובות, אין סימון לסמטאות, והרחוב הראשי, רחוב הושרדא לזכר הרוגי אירועי אוקטובר 2000, מעורר חמיצות רוצים שנבוא, מקיפים אותך באהל-סיהלן וספולוני קפה, שתדע שאתה אורח רצוי. עם יד על הלב, אומר לי פקיד בעירייה, שלום לא עושים על המגרש, מי לעזאזל צריך את המשחק הזה? ■

ראש עיריית סכנין שבגליל, מאזן גנאים, החליט לדלג על חופשת ה-1 במאי כדי לא רח אותנו בלשכתו. שכרו משרד יחסי ציבור תל-אביבי והביאו את התקשורת לשווק את הביאנלה לאמנות שתיפתח בעוד שבועיים.

ההתעקשות לא פשוטה, אבל היוזמה מעיינת והביצוע ייחודי. ב-18 תחנות ברחבי העיר, שלא הצליחה לעלות – ולא במקרה – על מפת התיירות הישראלית, תלו יציאות של אמנים יהודים ומוסלמים. הצליחו אפילו להשיג הסכמה נדירה של יוצרים ממדינות ערביות לשבור את החרם על נורמליזציה בכתובת ישראלית. מי יכול להרשות לעצמו לסרב לפרויקט לעידוד שכנות טובה?

תלו ציורים במספרה המקומית, במסעדות, בבית קפה לנר-גילות, בלשכת ראש העיר, וציורי נשים בלבד במרכז לאמהות חד-הוריות (יש כזה בעיר הערבית). באיטליז של מחמוד טבעוני (להזכיר את שורשי המשפחה בטבעון) משתלשלים שמונה ציירים לומים שמתחברים לגושי כשר הככש הטרי על אנקולים. הקצב טבעוני מצטלם וצוחק. "לא מפריע לי, העיקר שיבוא".

אבל עם כל הכבוד לאמנות, הראש של ראש העיר נמצא כמה מטרים מהלשכה. כשהשורות הללו נכתבות, אף אחד לא יכול לנחש עדיין איך יסתיים משחק הליגה הטעון בין קבוצות הכדורגל של בני סכנין ובית"ר ירושלים. מפלס האלימות במגרש יחרוץ את גורל הביאנלה ברחבי העיר.

מאזן גנאים, שחקן כדורגל בעברו, היה מנהל הקבוצה כשהעפילה לליגת-העל, ולפני ארבע וחצי שנים נבחר לראש שות העירייה. הוא מוטרד מהתוכניות של האוהדים. זה לא רק המגרש שיקבע אם סכנין תישאר בליגה, זה האקדה המאיים

